

Sygn. akt VII U 3066/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2020 r. w W.

sprawy M. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania M. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 29 kwietnia 2019 r. znak: (...) -2016

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

M. T. w dniu 30 maja 2019 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 29 kwietnia 2019r., znak: (...) -2016. Ubezpieczona wyjaśniła, że w dniu 10 kwietnia 2019 r. złożyła w oddziale ZUS wniosek o ponowne naliczenie kapitału początkowego ze względu na dostarczenie dwóch dokumentów dotyczących wynagrodzenia z 1987 r. Odwołująca nie zgodziła się z ww. decyzją ZUS, ponieważ do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyznano jej większe wynagrodzenie tylko za 1988 r. W ocenie M. T. z dokumentacji wynika, że jej wynagrodzenie było na poziomie wyższym niż minimalne (odwołanie z dnia 30 maja 2019 r., k. 3 – 3 verte a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 czerwca 2019 r. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wskazał, że odwołująca w dniu 10 kwietnia 2019 r. złożyła dodatkowe dokumenty celem ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego. Wyliczony kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 42.548,22 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego za okres od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1988 r. przyjęto wynagrodzenie w wysokości 162.000 zł, tj. 13.500 zł x 12 miesięcy, natomiast za okres od 1 stycznia 1989 r. do 20 czerwca 1990 r. minimalne wynagrodzenie jako korzystniejsze (odpowiedź na odwołanie, k. 7 – 7 verte a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. 13 lipca 2016 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ustalenie kapitału początkowego wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych (akta ZUS).

Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 13 marca 1992 r. odwołująca zatrudniona była w Miejskim Biurze (...) z siedzibą w W. w okresie od 11 października 1982 r. do 31 marca 1992 r. na stanowisku pomocy technicznej, a później asystenta (świadectwo pracy z dnia 13 marca 1992 r., akta ZUS).

Od dnia 11 października 1987 r. ubezpieczonej przyznano dodatek za wysługę lat w wysokości 5 % miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego (informacja o przyznaniu dodatku za wysługę lat z dnia 8 września 1987 r., akta ZUS).

Z tytułu zatrudnienia w Miejskim Biurze (...) z siedzibą w W. od dnia 1 stycznia 1988 r. M. T. uzyskiwała wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 13.500 zł miesięcznie (dane angażu z dnia 8 grudnia 1987 r., akta ZUS).

W okresie zatrudnienia w Miejskim Biurze (...) z siedzibą w W. ubezpieczona otrzymała w dniu 28 kwietnia 1989 r. nagrodę za wybitną jakość, oraz wyróżnienie za graficzne opracowanie planszy projektu PEWEX ORBIS, a także wyróżnienie za graficzne opracowanie planszy projektu Centrum (...) (kserokopie przyznanych nagród i wyróżnień, k. 4 – 6 a.s.).

W dniu 10 kwietnia 2019 r. ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego, do którego dołączyła dokumenty potwierdzające przyznanie jej dodatku za wysługę lat oraz potwierdzające zmianę angażu od 1 stycznia 1988 r. podczas zatrudnienia w Miejskim Biurze (...) w W. (wniosek z dnia 10 kwietnia 2019 r., akta ZUS).

W oparciu o powyższy wniosek Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję z dnia 29 kwietnia 2019 r., znak: (...) -2016, zgodnie z którą ustalił kapitał początkowy odwołującej na dzień 1 stycznia 1999 r.

w kwocie 42.548,22 złotych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. z okresu od 1 stycznia 1982 r. do 31 grudnia 1991 r. Wyliczony z tego okresu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 23,22 %. Podstawę wymiaru kapitału początkowego organ rentowy ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 23,22 % przez kwotę bazową, tj. 1.220,89 zł określoną w ustawie powołanej w części I decyzji. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął okresy składkowe wynoszące 7 lat, 8 miesięcy i 11 dni oraz okresy nieskładkowe w wysokości 3 lat. Organ rentowy zaznaczył, że do ustalenia wartości kapitału początkowego za okres od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1988 r. przyjął wynagrodzenie w wysokości 162.000 zł, tj. 13.500 zł x 12 miesięcy, natomiast za okres od 1 stycznia 1989 r. do 20 czerwca 1990 r. wynagrodzenie minimalne jako korzystniejsze (decyzja ZUS dnia 29 kwietnia 2019 r., akta ZUS, odpowiedź na odwołanie, k. 7 verte a.s.).

Od decyzji organu rentowego z dnia 29 kwietnia 2019 r. ubezpieczona M. T. złożyła odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 30 maja 2019 r., k. 3 – 3 verte a.s.).

Pismem procesowym z dnia 26 sierpnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wyjaśnił, że ustalając wysokość wynagrodzenia w oparciu o przedłożone przez ubezpieczoną dokumenty znajdujące się w aktach ZUS, to wynagrodzenie odwołującej za rok 1989 wynosiłoby 162.000 zł (tj. 13.500 zł x 12 miesięcy), a za rok 1990 - 81.000 zł (tj. 13.500 x 6 miesięcy). Z kolei organ rentowy do ustalenia wartości kapitału początkowego M. T. za okres od 1 stycznia 1989 r. do 20 czerwca 1990 r. przyjął wynagrodzenie minimalne jako korzystniejsze, tj. za rok 1989 r. kwotę 287.100 zł, a za rok 1990 kwotę 680.000 zł (pismo ZUS z dnia 26 sierpnia 2019 r., k. 14 a.s.).

Na rozprawie w dniu 18 lutego 2020 r. ubezpieczona oświadczyła, że nie posiada żadnych dokumentów wskazujących wysokość jej wynagrodzenia w okresie od 1989 r.

do 1992 r. (protokół z rozprawy z dnia 18 lutego 2020 r., k. 27-28 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy i aktach kapitałowych odwołującej.

Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za kompletny i wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...)Oddział w W. z dnia 29 kwietnia 2019 r., znak: (...) -2016 podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań nad istotą niniejszego rozstrzygnięcia, należy odwołać się do przepisów stanowiących jego podstawę materialnoprawną. O wysokości podstawy wymiaru, jako jednego z elementów mających niewątpliwą wpływ na obliczenie kapitału początkowego decyduje wysokość uzyskiwanego przez ubezpieczonego wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w okresie wskazanym do ustalenia tej podstawy. Zgodnie bowiem z treścią art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenia społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w przepisie art. 174, pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z przepisem art. 26 ust. 3. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, czyli na dzień 1 stycznia 1999 r. W myśl art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w przepisie art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Zgodnie z ust. 2 przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 5, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2, czyli w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych.

Ponadto zgodnie z art. 174 ust. 3 cytowanej ustawy, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18,

z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu od dnia 1 stycznia 1980 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. Odesłanie do wymienionych przepisów oznacza, że zasady ustalania podstawy wymiaru kapitału początkowego są takie same, jak zasady ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent.

Podkreślenia wymaga także, że ubezpieczonemu, jako osobie urodzonej po dniu

31 grudnia 1948 r., przysługuje prawo do emerytury w myśl art. 24 i następnych ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wymieniony przepis art. 24 wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego, co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Zasady obliczania wysokości emerytury określonej w art. 24 zostały ustalone w art. 25 -26 ustawy emerytalnej. W myśl art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei z art. 25 ust. 1 ustawy wynika, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, z waloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Organ rentowy w skarżonej decyzji z dnia 29 kwietnia 2019 r.,

znak: (...)-2016 ustalił kapitał początkowy M. T. na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 42.548,22 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 23,22 %. Podstawę wymiaru kapitału początkowego organ rentowy ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 23,22 % przez kwotę bazową, tj. 1.220,89 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął okresy składkowe wynoszące 7 lat, 8 miesięcy i 11 dni oraz okresy nieskładkowe w wysokości 3 lat. Organ rentowy zaznaczył, że do ustalenia wartości kapitału początkowego za okres od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1988 r. przyjął wynagrodzenie w wysokości 162.000 zł, tj. 13.500 zł x 12 miesięcy, natomiast za okres od 1 stycznia 1989 r. do 20 czerwca 1990 z. wynagrodzenie minimalne jako korzystniejsze.

Z powyższym wyliczeniem wysokości świadczenia emerytalnego nie zgodziła się ubezpieczona. W ocenie odwołującej organ rentowy błędnie przyjął wysokość wynagrodzenia minimalnego otrzymywanego przez ubezpieczoną w okresie zatrudnienia w roku 1989 r. i 1990 r. Zdaniem ubezpieczonej do obliczenia wysokości kapitału początkowego, należało przyjąć w spornym okresie zatrudnienia proporcjonalnie wyższe wynagrodzenie, obliczone wedle tego, które otrzymywała w 1988 r. ponad minimalne wynagrodzenie, a nie tak, jak to uczynił organ rentowy, który przyjął kwotę obowiązującą w tym okresie minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Sąd przeanalizował znajdujące się w aktach osobowych oraz aktach kapitałowych dokumenty poświadczające zatrudnienie i wynagrodzenie M. T., na podstawie których doszedł do tożsamyh wniosków co organ rentowy.

Wbrew twierdzeniom ubezpieczonej na podstawie angażu do umowy o pracę z dnia 8 grudnia 1987 r. wedle którego od dnia 1 stycznia 1988 r. uzyskiwała ona wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 13 500 zł miesięcznie oraz na podstawie przyznanego jej dodatku za wysługę lat w wysokości 5 % wynagrodzenia zasadniczego nie da się dokładnie ustalić wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez nią w kolejnych latach 1989 r. i 1990 r.

Jak słusznie wskazał organ rentowy wynagrodzenie za lata 1989 r. i 1990 r. obliczone wedle tego angażu za rok 1989 wynosiłoby 162.000 zł (tj. 13.500 zł x 12 miesięcy), a za rok 1990 81.000 zł (tj. 13.500 x 6 miesięcy). Z kolei organ rentowy do ustalenia wartości kapitału początkowego dla M. T. za okres od 1 stycznia 1989 r. do 20 czerwca 1990 r. przyjął wynagrodzenie minimalne jako korzystniejsze, tj. za rok 1989 r. kwotę 287.100 zł, a za rok 1990 kwotę 680.000 zł.

Z przedłożonych przez ubezpieczoną angażu do umowy o pracę nie wynika, jakie kwoty wynagrodzenia odwołująca otrzymywała w latach 1989 r. i 1990 r., z kolei brak jest zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za ten okres. Co więcej nie można z całą pewnością przyjąć, aby wysokość wynagrodzenia wynikająca z angażu była po pierwsze jednolita i niezmienna przez cały okres zatrudnienia, a po drugie, by obejmowała takie same stawki i systemy wynagradzania. Ponadto w tym zakresie mogły także występować różnice w wysokości wynagrodzeń pomiędzy poszczególnymi miesiącami, zwłaszcza, że w spornym okresie w Polsce występowała inflacja. Odwołująca nie wykazała także w jakim wymiarze czasu świadczyła pracę, co również mogło mieć wpływ na wysokość uzyskiwanego przez nią w tym okresie wynagrodzenia.

Szczegółowy tryb postępowania w sprawach ustalania prawa do świadczeń pieniężnych przewidzianych w ustawie emerytalnej został określony w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. nr 237, poz. 1412). Stosownie do przepisu § 10 ust. 1 powyższego rozporządzenia, osoba ubiegająca się o emeryturę powinna przedstawić dokumenty stwierdzające okresy zatrudnienia uzasadniające prawo do świadczeń oraz ich wysokość. Z kolei zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Aby potwierdzić wysokość wynagrodzenia otrzymywanego w danym okresie zatrudnienia wymagane jest przedłożenie dokumentów wymienionych w § 21 cytowanego wyżej rozporządzenia.

W orzecznictwie podkreśla się, że w postępowaniu odwoławczym od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie ma ograniczeń co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków i w myśl art. 473 k.p.c. wysokość wynagrodzenia może być dowodzona wszelkimi dostępnymi dowodami przewidzianym w Kodeksie postępowania cywilnego. Rzeczą sądu jest natomiast ocena wiarygodności przedstawionych w toku postępowania dowodów. Pomimo braku ograniczeń dowodowych w postępowaniu przed sądami ubezpieczeń społecznych nie można jednak zapominać, że wysokość zarobków stanowiących podstawę wyliczenia składki na ubezpieczenia społeczne nie może być ustalana w sposób hipotetyczny, przybliżony, oparty jedynie na domniemaniu, czy uprawdopodobnieniu. Zadaniem Sądu w sprawach o wysokość emerytury czy kapitału początkowego jest więc dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości w odniesieniu do poszczególnych miesięcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 lipca 1997r. II UKN 186/97, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 4 marca 1997r. III AUa 105/97).

Powołane okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, skutecznie ograniczały możliwość ustalenia rzeczywistej wysokości pobieranego przez M. T. wynagrodzenia w okresie od dnia od 1 stycznia 1989 r. do 20 czerwca 1990 r. z tytułu zatrudnienia w Miejskim Biurze (...) z siedzibą w W..

Z przedłożonych angaży do umowy o pracę i świadectwa pracy nie wynika, jakie kwoty wynagrodzenia odwołująca otrzymywała w poszczególnych latach, z kolei brak jest zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za ten okres oraz list płac. Z kolei, jak już zostało wskazane, zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości z ich przyporządkowaniem do konkretnego okresu.

W świetle ustaleń Sądu, nie może zatem budzić wątpliwości, że wnioskodawczyni nie przedstawiła środków dowodowych tak na gruncie postępowania przed organem rentowym, jak i w niniejszym postępowaniu odwoławczym, mogących skutkować uznaniem, że w okresie od dnia od 1 stycznia 1989 r. do 20 czerwca 1990 r. uzyskiwała zarobki na wskazywanym przez siebie poziomie. Ponadto w żaden sposób nie wykazała wysokości faktycznie otrzymywanego w tym czasie wynagrodzenia, w związku z czym brak było podstaw do dokonania zmiany zaskarżonej decyzji w tym zakresie. Odwołująca poza angażami do umowy o pracę i świadectwem pracy nie dysponowała, bowiem żadnym innym dowodem, w szczególności ani zaświadczeniem Rp-7 za sporny okres, ani wpisem w legitymacji ubezpieczeniowej, potwierdzającym wysokość osiągniętych w spornym okresie czasu dochodów z tytułu powyższego zatrudnienia.

W takiej sytuacji zasadne było zastosowanie art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej. Wskazany przepis stanowi, że jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy (art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej). Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze, że obowiązujące przed latami 80-tymi przepisy w zakresie przechowywania dokumentacji zatrudnienia, nie kładły nacisku na przechowywanie akt przez wiele lat, natomiast przewidywały krótkie terminy archiwizacji akt dokumentacji płacowej wynoszące na podstawie przepisów Zarządzenia Ministra Finansów z 20 stycznia 1951 r. w sprawie przechowywania dokumentów oraz ksiąg rachunkowych w przedsiębiorstwach państwowych, centralach spółdzielczo – państwowych oraz spółdzielniach oraz Zarządzeniach Ministra Finansów z dnia 4 sierpnia 1954 r. w sprawie dokumentacji płac i rozliczeń za płace z pracownikami w Przedsiębiorstwach uspołecznionych - 12 lat. Tym samym Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie brak jest jednoznacznych dowodów wskazujących na to, jakie faktycznie zarobki uzyskiwała odwołująca w okresie od dnia 1 stycznia 1989 r. do 20 czerwca 1990 r.

Regułą postępowania cywilnego jest okoliczność, iż ciężar udowodnienia faktu (w tym przypadku wady decyzji ZUS co do wyliczenia wysokości emerytury) - zgodnie

z art. 6 k.c. - spoczywa na wnioskodawczyni - jako osobie wywodzącej z tego faktu skutki prawne. Wspomniany wyżej art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar

dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Z pierwszej reguły, wyrażonej w art. 6 k.c., wynika, że samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Wyrazem tego jest regulacja art. 229 k.p.c. wymagającego, aby przyznanie faktu przez drugą stronę nie budziło wątpliwości, co wymaga właśnie uwzględnienia innych okoliczności. Druga, wskazana w art. 6 k.c. „ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu”, jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: „kto powinien przedstawiać dowody” (wyrok Sądu Najwyższego z 17 lutego 2006 roku, V CSK 129/05, Lex nr 200947; oraz wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2010 roku, II PK 260/09, OSNP 201 1, nr 17-18, poz. 226).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż przepis art. 6 k.c. wskazuje tylko podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku, "nie należy już do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., a stanowi aspekt mieszczący się już w domenie przepisów procesowych" (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2005 roku, I CK 178/05, 1.ex nr (...)). Ponadto w związku z późn. zm. Kodeksu postępowania cywilnego wprowadzonymi ustawą z dnia 1 marca 1996 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 189), polegającymi między innymi na skreśleniu art. 3 § 2, zmianie treści art. 316 § 1, art. 6 i art. 232 k.p.c., także w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności, zgodnie z którą strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stając się dysponentem postępowania, a Sąd orzekający jest uwolniony od

W ocenie Sądu odwołująca nie sprostала obowiązkowi określönemu w art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c., albowiem podnoszone przez nią argumenty co do wadliwosci decyzji ZUS nie znalazly potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Majac na uwadze powyższe Sąd uznał, że ubezpieczona nie przedstawiła skutecznej argumentacji mogącej powodować zmianę zaskarżonej decyzji. Z tych też względów odwołanie M. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)